

ligt ved at komme igennem, hvem Dyrtdshjælpen skal komme tilgode. Iøvrigt er det ogsaa indrømmet af den radikale Ordfører i Foraaret, at Lønnen, navnlig Arbejdslønnen, nu er steget saa meget, at den i de fleste Tilfælde er højere, end hvad der vilde svare til det, som maatte regnes for at være Normen i 1914. Det blev oplyst af det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) i Oktober 1919, at 95 000 Arbejdere nu havde en betydelig højere Løn, end Dyrtdsprocentens Stigning den Gang maatte medføre. Naar der nu ydes en Arbejds løn, der i Forhold til Prisen er væsentlig højere eller lige saa høj som den, der gjaldt i 1914, maa almindelige Dyrtdsforanstaltninger utvivlsomt høre op, og saa maa man kræve, at der i vedkommende Hjem lægges et Budget, som er beregnet paa at kunne tage i alt Fald et lille Stød i den kommende Vinter.

Der er fra forskellige Sider anket over de meget høje Mælkepriser her i Byen. Hvis jeg ikke tager fejl, kan man komme til at give op imod 90 Øre for en Pot Børnemælk her i København, og man giver i alt Fald 73 Øre for almindelig Sød mælk — det er dog vist ikke almindelig Sød mælk, det er vistnok, hvad man kalder Standard mælk, det vil sige Mælk, som man har blandet med Skummetmælk, en Blanding, som jeg vilde antage, det var nok saa heldigt at foretage i Husholdningen. Jeg antager, at Børnemælk er den egentlige, uforfalskede Mælk, der altsaa sælges til 85 à 90 Øre her i Byen. Naar man nu ved, at Producenterne faar 38 Øre ved Stalddøren — det blev jo oplyst forleden Dag i Bladene af en Raadmand paa Frederiksberg, at man ved Stalddøren gav 38 Øre for Mælken, men at den her i København kostede 85—90 Øre —, saa maa det siges, at der løber saa store Omkostninger paa Mælkens Forhandling og Fordeling, at det er ganske ufatteligt, i alt Fald for os paa Landet, at det skal være nødvendigt. Naar man fra en vis Side har angrebet Landbruget for de høje Mælkepriser, vil jeg sige, at selv om Landbruget — hvad der i øvrigt er utænkeligt — solgte Mælken til samme Pris, som man gav i 1914, vilde Prisen herinde endda være saa høj, at man med Rette kunde sige, at den var uoverkommelig. Der bør ske en Ændring her. Man maa i de danske Byer indrette sig, som man gør i de svenske, hvor man sælger Mælken fra Mælkeudsalg, noget den højtærede Indenrigsminister i sin Fremsettelsestale gjorde opmærksom paa. Jeg tror, at man ved en Samvirken med Ministeriet vil kunne faa Mælkepri-

serne betydeligt ned, og det vilde have stor Betydning. Mælken vilde formentlig endda kunne være lige saa sund og god. Jeg tror altsaa, at man ved Hjælp af det foreliggende Lovforslag vil være i Stand til at imødegaa den Nød og tilfredsstille de Krav om Dyrtdshjælp, som vil komme frem i den forestaaende Vinter fra de virkelig trængendes Side.

Jeg kan fuldt ud slutte mig til den Betragtning, at man i øvrigt fra offentlig Side, ogsaa fra kommunal Side, maa se at sætte saa meget Arbejde i Gang som muligt, saa at saa faa som muligt bliver arbejdsløse. Men det er et Spørgsmaal, som formentlig vil blive drøftet ved anden Lejlighed, og jeg vil derfor anbefale, at dette Lovforslag bliver velvilligt behandlet, og at vi hurtigst muligt faar det ophøjet til Lov.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Korsgaard: Paa det konservative Folkepartis Vegne skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det er jo rigtigt, som de ærede foregaaende Ordførere har udtalt, at dette Forslag betyder en Afvikling af de gamle Dyrtdslove. Naar man i sin Tid gik til at regulere Priserne til Fordel for alle, var Grunden dertil den, at Lønningsniveauet laa for lavt i Forhold til, hvad det kostede at leve. Imidlertid har jo Forholdene udviklet sig saaledes, at Lønningsniveauet nu ligger vistnok endda rigeligt i Højde med Dyrtden, og det er derfor ikke alene naturligt, men nødvendigt, fordi man ikke har de fornødne Midler, at gaa bort fra en Regulering for alle. Det er imidlertid en Kendsgerning, at der her i Landet vedblivende er ikke saa ganske faa Mennesker, som i allerhøjeste Grad lider under, at det er blevet saa dyrt at leve, som det er, idet disse Menneskers Indtægt ikke er steget i Forhold til Dyrtden. Det er derfor naturligt, at der vedblivende stilles Midler til Raadighed, saaledes at man kan hjælpe disse Mennesker. Det bliver nu Hjælpekasserne, som alene faar den Op-gave at hjælpe disse Mennesker, og det vil da være nødvendigt, idet de Midler, der stilles til Raadighed, ikke er saa overdrevent store, at Hjælpekasserne viser den allerstørste Skønsomhed med Hensyn til, hvem de hjælper, og naar det sker, er det mit Haab, at den foreslaaede Hjælp vil vise sig tilstrækkelig. Skulde dette ikke blive Tilfældet, vilde det være meget beklageligt.